

[Bertel Haarder]

sidste år af 1980'erne. Men dette regnestykke forudsætter jo, at man fører venstres politik. Det er kun i det tilfælde, at regnestykket gælder. Side 23 i pjecen står der, at den offentlige beskæftigelse kun må stige med 1 pct. eller 7.000-8.000 om året i alt for stat og kommuner, og at denne stigning sandsynligvis vil blive beslågt alene af de små, gradvise fald i arbejdstiden, som man kan forudse. Det vil altså sige, vilkårene er, at for hver eneste merudgift skal der findes en tilsvarende mindredgift. Det ved vi jo at den nuværende regering ikke evner. Ministrene bliver forpustede af deres små og fantasiløse besparelser, og samtidig bliver disse besparelser flere gange ædt op af den sædvanlige opdrift i udgifterne, som der ikke gøres noget ved. Læs blot den lille sammenfatning af budgetredegørelsen, hvor der, så vidt jeg husker på side 5, er disse kurver, som viser, hvordan virkeligheden hele tiden overtrumfer prognoserne, når det gælder, hvor store de offentlige udgifter bliver.

Vi anerkender regeringens sparevilje på nogle isolerede områder, men vi rutscher den gale vej alligevel. Vi er ikke tilnærmelsesvis nåede på de 7.000-8.000, som vi skal ned på, og der er ingen udsigt til, at vi kan komme derned, så længe vi har denne regering.

Der bliver med denne finanslov og det år, vi går ind i, ansat 25.000 flere i den offentlige sektor, altså 3 gange så mange, og samtidig bliver der 35.000 færre job i den private sektor. Jeg ved ikke, om det er et nødvendigt led i den nye økonomiske verdensorden, som hr. Camre talte om. Jeg kan i hvert fald ikke se, hvad glæde u-landene har af det, hvordan de kan have glæde af, at vi ødelægger grundlaget for vort samfund og derved bliver ved med at låne flere og flere af de penge, som u-landene skulle have haft. Jeg synes næsten, at hr. Camres indledning var lidt usmagelig set i dette globale perspektiv.

I 1980 og 1981 vil det private forbrug falde med 5 pct., men det offentlige forbrug vil stige med mindst 3 pct. På 4 år bliver der 200.000 flere, som skal have deres indkomst af det offentlige. Det er 115 om dagen. I 1981 er nøjagtig hver tredje erhvervsaktive dansker offentligt ansat. De institutionsstyrede udgifter er steget med 10 pct. hvert år, og stigningerne i de kommunale driftsudgifter ligger endnu langt, langt over de 2 pct., der var sat som mål. F. eks. vil social- og under-

visningsministerierne bruge 15.000 flere børnepædagoger i 1990, men hvordan de kan gøre det, når børnetallet falder, samtidig med at der skal bruges flere penge på de ældre, og samtidig med at der skal være nulvækst, det har vi ikke fået noget svar på.

Alene med denne finanslovs vedtagelse oprettes der 4.577 nye stillinger foruden alle dem, der kommer dryppende til daglig. Det er fem gange flere end sidste år, og dertil kommer 15.000 nye job i kommunerne.

Finansministerens skøn over underskuddet på de offentlige finanser i 1981 er, som jeg nævnte, steget fra 16,3 mia kr., da han fremsatte finanslovsforslaget, til 21,1 mia kr. Det er nu prognosen for underskuddet næste år. Det viser utilstrækkeligheden i regeringens besparelser, men det viser især, at vi ikke kan spare os ud af krisen, og at en erhvervsdynamisk politik er piskende nødvendig. Vores besparelser skal ses i sammenhæng med vores erhvervsdynamiske forslag om 5½ mia kr. i skattelettelser til erhvervene.

Hvis der er noget, der er urealistisk, så er det dette finanslovsforslag og det, det indebærer. De, der har ansvaret for det, bør ikke kalde venstres spareforslag urealistiske, for vore spareforslag er såmænd nærmest i underkanten af, hvad der strengt taget skal til.

Når venstre alligevel stemmer for finanslovsforslaget, sådan som vi har gjort i hele dette århundrede, skyldes det, at Danmark jo skal have en finanslov, og at vi dermed vedkender os vores parlamentariske styreform og viser vores vilje til at tage fat på vores arbejde i det nye finansår ud fra det grundlag, som et flertal i folketinget har skabt gennem afstemningerne i går.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal blot gøre hr. Bertel Haarder opmærksom på, at der var ting, hr. Bertel Haarder glemte i sin tale. Hr. Bertel Haarder fortalte om, at venstre havde advaret mod gældsætning, og hr. Bertel Haarder fortalte, at Danmark kunne ikke være bekendt at gå ud og låne de penge, som u-landene skulle bruge. Hvorfor redegør hr. Bertel Haarder så ikke for, hvorfor venstre her til formiddag stemmer for, at der skal lånes yderligere 10 mia kr., og hvorfor kommer hr. Bertel Haarder ikke med en ordentlig forklaring på, at